

[Finansministeren.]

over for den praktiske virkelighed. For den, der lige har etableret sig med en ny erhvervs-virksomhed, er det jo ikke ualmindeligt — jeg kan måske endda også sige, at det kan være naturligt. — at der går nogle år, før virksomheden kaster så meget af sig, at der i og for sig er basis for at kunne klare sig for virksomhedens afkast. Det medfører, at indkomsten i de første år ikke kan dække selv et forholdsvis beskedent privatforbrug hos indehaveren og hans familie.

I de første år må man så tære på kapitalen eller optage lån for at kunne få virksomheden sat i gang, altså indtil virksomheden kommer til at kaste nok af sig. Jeg synes, det ville virke helt urimeligt, hvis man i sådanne tilfælde ikke kunne foretage, hvad jeg ville kalde ganske normale afskrivninger, og at man derfor måske skulle sættes i skat af en indtægt, som ikke stod i forhold til det, der var den faktiske situation. Hvis ikke man kan foretage nogen afskrivning, så kan man altså ikke tilgodese den nedslidning af produktionsapparatet, der i den periode alligevel fandt sted på ganske normal vis.

I øvrigt knytter der sig mange andre praktiske problemer til selve forslaget, når man begynder at ville opgøre efter privatforbruget og tage privatforbruget som udgangspunkt. Jeg har en fornemmelse af, at man måske tror, at det med opgørelse af privatforbrug er sådan en enkel foreteelse, for hvad er egentlig privatforbrug? Der vil jo i mange tilfælde være vilkårligheder i vurderingen af et privatforbrug. Hvis man f. eks. har hjemmegående børn, der studerer, så har man efter gældende regler et større privatforbrug, men hvis man sender børnene ud og betaler dem de samme penge, som det koster at have dem hjemme, så er ens privatforbrug lavere. Hvordan vil det indvirke på denne situation, hvis privatforbruget nu pludselig skulle være den afgørende faktor? Der er nok også andre ting, der på offentligheden virker som et privatforbrug, men som efter skattemæssig praksis ikke er et privatforbrug. Hvis man har nulindtægter og et stort privatforbrug ved, at man tillader sig at bygge svømmebassiner o. lign., er dette anstødeligt. Men svømmebassiner som sådanne indgår ikke som led i

privatforbruget i den forstand; det indgår i beskatningen og de øvrige regler dér.

Der er mange ting, som alligevel fortsat vil være gældende, og som fortsat vil kunne skabe forargelse i befolkningen, og man vil altså ikke af den grund kunne få bortelimineret det, som forslagsstillerne sigter på.

Jeg tror også og må sige, at der jo stadig væk findes titusinder, der ansættes skønsmæssigt til privatforbrug, og som ikke er regnskabsførende af den ene eller den anden grund. Disse titusinder ville nu pludselig komme i den situation, at privatforbrugets højde var aldeles afgørende for, hvilke afskrivninger man kunne foretage på den erhvervsvirksomhed, man havde. Der ville blive idel diskussion om dette privatforbrugs størrelse. Incitamentet til at holde privatforbruget, jeg havde nær sagt lavere end hidtil, ville naturligvis blive større, for så kunne man skrive sin indtægt det længere ned. Jeg ville forudse, hvad forslagsstillerne formodentlig har overset, at dette lovforslag, hvis det gennemførtes i sin foreliggende form, ville forøge antallet af skattesager i et omfang, som man nok slet ikke har forestillet sig. Det er ikke en forøgelse af skattesagernes antal, vi har behov for, tværtimod. Vi har behov for en formindskelse af skattesagernes antal.

I denne forøgelse af skattesagernes antal ligger jo også, at det vil medføre en betydelig udvidelse af de administrative myndigheder, der skal beskæftige sig med en sådan vurdering. Vi ville altså få titusinder af nye vurderinger af, hvordan et privatforbrug skal fastsættes.

Jeg skal nøjes med at fremføre disse relativt få eksempler på, hvor mange problemer der egentlig er i den tankegang, forslagsstillerne her har rejst. Jeg tror, at dette forslag trænger til en meget grundig udvalgsbehandling, en meget grundig overvejelse, og det trænger, hvis man skal løse problemet, måske også til en nytænkning, men det ved jeg ikke om man er i stand til at foretage. Man skal efter min opfattelse være forsigtig med ikke nu at gennemføre en lovgivning, der straffer ti tusinde mindre, selvstændige erhvervsdrivende for måske at få fat i nogle enkelte af disse såkaldte nulindtægter. En sådan udvikling ville jeg nødigt medvirke til.